

Posudek vedoucího diplomové práce
Heleny Dvořákové
na téma
Reorganizace v novém úpadkovém právu ČR (s přihlédnutím k právní úpravě USA)

Kandidátka předkládá práci v rozsahu celkem 75 stran, včetně úvodu, závěru a seznamu použité literatury, doprovázených dále 32 stranami příloh a resumé. Z hlediska rozsahu práce tak plně vyhověla požadavkům kladeným na práce daného druhu.

Práce je členěna do 9 kapitol, po historickém úvodu se začíná autorka zabývat daným tématem věcně v rámci kapitoly 4 určené procesním subjektům ve vztahu k reorganizaci, následuje postupně výklad dílčích otázek (reorganizace obecně, její přípustnost, povolení, reorganizační plán, skončení reorganizace). Specifický závět tvoří kapitola 10 – charakteristické odlišnosti institutu reorganizace v právní úpravě USA a ČR.

Uvedená systematika vychází jednak z právní úpravy, jednak ze zadaného diplomového úkolu, přičemž v obou ohledech je vyhovující. Proti systematice práce nemám tedy zásadních námitek.

Autorka se snaží využít velmi aktuální téma v rámci jednak teoretického uchopení institutu, kde nutně velmi prospívá srovnání s prvotní americkou úpravou, dále se – úspěšně – snaží vytěžit pro svůj záměr i recentní aplikační praxi českých insolvenčních soudů, byť si je logicky vědoma obtíží s tím spojených, zejména z prozatím omezeného nápadu a ne zcela reprezentativních zkušeností.

Již v úvodu autorka velmi vhodně volí motto práce – a snad lze říci, že se snaží z tohoto základního požadavku na účel reorganizační úpravy (v USA i v Rakousku, nepochybně i v ČR co do záměru), totiž poskytnout dlužníkům funkční nástroj řešení úpadku, jenž by umožnil zachování provozu podniku dlužníka a konečně i do české právní úpravy přinesl dlouho očekávaný institut, který předchází právní úprava narovnání nemohla nabídnout.

Autorka je do značné míry ovlivněna americkým pojetím institutu, a rovněž i určitou metodou, z níž pak práce vyplývá jako komplexní, nejen právní traktát. To je určitě pozitivní v tom směru, že reorganizace nepředstavuje výlučně právní institut, ale je obecně pokládá za jeden z modelů krizového managementu. V rámci toho se také autorka snaží zabývat některými neprávními aspekty, mám v tomto směru pouze jistou pochybnost, zda zde nebyla překročena určitá míra, kdy základem by přeci jen měla být vlastní právní analýza argumentace, byť do značné míry ovlivněná prací s prameny – zde zejména literaturou.

Co práci do určité míry vytykám, je že v tomto pojetí se více nezaměřila na různé technické metody reorganizace, více se nesoustředila na jen stručně naznačené otázky schvalování reorganizačního plánu, rovněž se omezila pouze na uvedení formulářů v rámci příloh bez dalšího jejich využití, není rozvedena problematika brány do reorganizace, výklad o subjektech je příliš popisný. Jinak autorka téma zvládá, pracuje s literaturou, snaží se o vlastní stanoviska, vyjadřuje se srozumitelně, práce je vcelku přehledně členěna. Práce je tedy způsobilá k ústní obhajobě.

V rámci ústní obhajoby nechť se autorka blíže vyjádří k osobní působnosti reorganizace a k problematice reorganizace koncernu.

Předběžně práci hodnotím velmi dobře.

JUDr. Petr Smolík, Ph.D.
vedoucí diplomové práce

V Praze dne 16. 5. 2011